

Любов — то завжди є нещастя...

Юрій Липа

Любов — то завжди є нещастя. То — мала річ.
Як блиск оголення, як пісенька в забаві,
Як лінія двох тіл, що в'януть і брунькують,
Як крики похотей, перекупок на ринку,
Що простягають м'яса м'які і криваві.

Любов — то завжди є нещастя. Ось коханець
Без слави й без відваги, в плачу й викривляннях
І день, і ніч біжить від псів оскажених,
І день і ніч в утечі. А ті пси — то з нього.

Любов — нещастя завжди. Ось дівоча мрія,
Дівоча віра в рід свій і у вищість світла
Задушена нежданно, як княжна — постеллю,
Знівечена навік жагою, що нужденна.

Любов — нещастя і мала річ. Та буває раз,
Лиш раз ударить дзвін (мов з-під води ті звуки),
І все дрижить тоді в тобі, і все є чисте,
І все пливе в тобі, мов дуже тихий гімн.

І бачиш сам себе, як спішно утікають,
Мов біси злякані, і похоті, і страхи.
А потім — як огонь. З огню ж пливе земля,
Наново створена, а в ній лиш — Вічна Пристрасть.